

GÜZEL TÜRKÇEM(!)

İNSANLAR birbirleri arasındaki iletişimi asırlardır din, ırk, renk ve görüş farklılığına bakmaksızın eskilerin “lisan” şimdilerde ise “dil” dediği araçla sağlamışlardır. Amaç birbirleriyle anlaşma ve meramlarını birbirlerine anlatmaktır. Amaç bu olunca da bunu gerçekleştirmede kullanılan araç veya araçların çeşidi ve şekli amaç kadar önemli olmaz.

Her ülkede olduğu gibi zaman zaman ülkemizde de insanların günlük hayatta birbirlerine bir şeyler anlatırken yada mesaj verirken konuşmalarında dil karmaşası yaşadığı ve dillerinde bozulma olduğu görülür. Bu bozulma konuşma dilini aşır yazı diline dönüştüğünde ise işin tehlikesi ciddi boyutlara ulaşıyor demektir. İşte bu noktada kendini otorite olarak gören kişi veya kurumlar hemen devreye girmekte ve kendilerince birtakım tedbirler geliştirmektedirler.

İşin bu noktasına kadar olan gelişmeler, hem dili bozanlar hem de dili korumaya çalışanlar açısından pek doğal ve normal bir davranıştır. Çünkü her iki kesimin de haklı nedenleri vardır. Haklı olmadıkları taraf ise dili bozanların da dili korumaya çalışanların da hiçbir bilimsel, akılcı ve mantıksal dayanakları olmadığı halde ısrarcı davranmalarındır.

Taraf olmadan, bu gelişmeleri elimizden geldiğince gerçekçi bir yaklaşımla değerlendirdiğimizde karşılaştığımız manzara şöyle:

Bırakın “metropol” diye adlandırdığımız büyük kentlerimizi, ticaret ve turizm merkezlerimizi; Anadolu’daki en küçük kasabalarımızda bile mağazaları, dükkanları ve benzeri mekanları tanıtmak maksadıyla kullanılan tabelalardaki isimlerin, sloganların bir üstünlük veya bir ayrıcalık sağlamak için kullanılan işaret ve sembollerin ne ifade ettiğini, ne çağrıştırdığını o mekanların sahiplerinin dahi bilmedikleri apaçık ortada. Elbise satan bir mağazanın tabelasını, Türkçe’si “havuç” olan bir yabancı sözcük süsleyebileceği gibi; salataları ile meşhur bir lokantanın tabelasını da, Türkçe’si “çorap” olan yabancı bir sözcük süsleyebilir. Ya o sözcüğü oluşturan harflerin şeklinden ya da telaffuzundan hoşlanmıştı o mekanın sahibi. Sayıları yüzleri bulan ve medya diye adlandırdığımız bir kısım gazetelerin, televizyonların; özellikle de hiçbir zirai uğraşa gerek kalmadan yerde biten otlar gibi çoğalan radyoların tedavisi hiç de kolay olmayan yaralar açıp bozulmayı hızlandırdıkları apaçık ortadadır.

Burada bu basın kuruluşlarının yazar veya konuşmacı temsilcilerinin, hangi sözcükleri nasıl kullandıklarını yazmama bile gerek yok. Zira; artık, köydeki çiftçimden şehirdeki ayakkabı boyacıma; tüccarımdan devletin en üst düzeyindeki yetkilime kadar, bu şahsiyetler, hitap ettikleri halk kitlelerine örnek olacak yerde onların maddi, manevi, ananevi ve ailevi değerleri ile alay etmektedirler. Ancak burada asıl maksadımız onların alayları, aşağılamaları veya içinde yaşadıkları toplumu hakir görmeleri değil; bu amaçlarını gerçekleştirirken bir araç olarak kullandıkları güzel Türkçemizi nasıl aşağıladıklarıdır.

Maksadımız Türkçe bir sözcüğü lastik gibi sağa sola çekip, gerçek anlamından nasıl uzaklaştırdıklarını, müstehcenliğe varan anlamları nasıl verdiklerini ifade etmektir. Bu kişiler, anlamını kendilerinin dahi bilmediği değişik dillere ait birçok yabancı kelimeyi “Güzel Türkçemiz” in o köklü sözcüklerinin arasına